

Czíšlo 26.
27. junija.

Bonhaj Bóh!

Létnik 25.
1915.

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja će
Swójny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócony
Napoj mócony
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Préz spar mérny
Cerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođi ty.

Z njebjes mana
Njech či khmana
Žiwnośc je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew če!

F.

SSerbiske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Ssmolerjez kmiečiszczeńi w Budyschinje a je tam sa schtwórlétnu pschedplatu 40 pj. dostac̄.

4. njedžela po świątej Trojicy.

Jap. slutki 4, 23—31.

Jako běchtaj Jan a Pětr s jastwa puschezenaj, pschiń-dželskaj wonaj k tym swojim a pschipowjedashtaj jim, schtož jimaj eži wyschshi měschniży a starschi běchu prajili. Duž džakna modlitwa šo k Bohu posběhuje. Pschetož woni wjedža a sacžuwaju, so jako kschesczijenjo pod pschitryczom Božim steja.

Pod Božim pschitryczom je kschesczijan stroštný kóždy cžaž!

1. „Jed'n twjerdy hród je našch Bóh ſam;
2. Bróni dobra, ſylna ſkała.

1. „Jed'n twjerdy hród je našch Bóh ſam“, to ſtaj taj wucžobnikaj naſhoniloj. Ta wožada běſche ſrudna byla, jako běſche powjescz pschischla, ſo ſu farisejszy teju wodžerjom ſajeli. Alle to dyrbjescze tež pruhowanje bycz ſa tu přenju wožadu. Wonи dyrbjachu na wuſnycz, ſo niz na czlowiekow spusheczecz, ale na Boha ſameho. A ta wyžoka rada ſebi njeswéri, tymaj wucžobnikomaj něſhto ſleho czinicz a jeju czwilowacz. Kschesczijanstwo je hizom móz. Wonи ſo luda boja a jeju puscheza. Wonи naſhonja: „Jed'n twjerdy hród je našch Bóh ſam.“ Taz wucžobnikaj ſo ſažo k nim wróczitaj. Smuzicze ſtaj ſo ſadžeržaloj. Ponížnaj a poddanaj wyschnoſczi, tola krutaj a wěſtaj ſtaj ſwoje wuſnacze wuſnaloj ſa teho Anjesa. A tak tež stroštnaj pschińdžetaj k tym swojim a pschipowjedataj,

ſchtož jimaj eži wyschshi měschniży a starschi běchu prajili. A ſchto ſo na to ſta? Khwala ſzaro jeju ſmužitoſcze dla? abo ſwarja na wyžoku radu a jeju ſtoscz? Hdyž njeſcheczeljo ſakhadžujo, je pschibluschnoſc kſchesczijana, niz ſo roshorjecz, ale wježele we wérje Boha kchwalicz. My klyſchimy přenju kſchesczijansku džaknu modlitwu, kotaž je ſpěvana na ſaložku rjaneho 2. psalma: „Anježe, ty ſy tón Bóh, kiž czinit ſy njebo a ſemju a morjo a wſchitko, ſchtož we nim je.“ A ſtworiczelej njebiežow a ſemje woni horje hladaju. Wón je tón wſchehomózny, wón može tym swojim pomhač a je to nad tymaj wucžobnikomaj ſažo ſjewiſ. Jed'n twjerdy hród je našch Bóh ſam — tak klinči psches ſule džaknu modlitwu. Tajke pohladanje k Bohu, kiž ſam knjeſtvo wodži, w kotrehož ružy my ſmy a naſchi njeſcheczeljo, to dawa džeczom Božim we wojowanju pschecziwo njeſcheczelkemu ſwetej ſ džela prawu krobloſcž wěry w tej wěſtoſci: „Je Bóh ſa naſ, ſchto može pschecziwo nam bycz?“ a dawa na druhim boku prawu ponížnoſcž, ſo ſo wſdawſhi wſcheje ſamopomozy a wjeczenja ſudženje temu pschewostajamy, kiž prawje ſudži. 2. psalm je dopielneny: „Czohodla ſběhaju ſo pohanjo a ludžo wumyſla ſebi prósne rěče? Kralojo ſemje pschistupja a knježa ſkladuja hromadže radu pscheczimo temu Anjesei a jeho Khrystuſzej.“ Móznych doſcz je ſo ſběhnylo pschecziwo temu Anjesei Jeſuſej. Wyschichi-měſchniży a pižmarwucženi ſu eži prěni byli a tak je ſchlo psche wſchitku historiju kſchesczijanstwa. A tola — „jed'n twjerdy hród je našch Bóh ſam“ — woni jenicžy czinja,

schtož je Bóh prjedy postajil. Kaž mějesche Kaisas prawo: „Jedyn człowiek dyrbjesche wumrjecz sa lud, so bychu wschitzh sbóžni byli, tak dyrbja njepshcęzeljo ſami pomhacz twaricz na Božim kraeftwje. Woni drje kamjeń wot twara Božego kraeftwa prjecz swalu, hdzež ma ležecz, so bychu ſo nowe kamjenje na njón twarile. Tón Knies wobkhowa dobycze! „Jed'n twjerdy hród je naſch Bóh ſam!“ won je naſcha pomoz we wszech nusach, kiž naš trzechja. Duž njewopokažmy ſo njehodni jeho pſchitrycza, dowěrmy ſo jemu, stajmy nadžiju na njeho, won budže wschitko derje czinicz.

2. Pod Božim pſchitryczoм je kſhesczijan stroſchtyn kóždy čaš. Pſchetož won je: „Brón dobra, ſylna ſkala.“ To taj wuczobnifaj wopokaſujetaj. Jego ſkolo je jich brón, jeho džiw jich ſkala. Pohladaj na jich hroženja! to je to jenicke, ſ kótrymž na ſwojich njepshcęzelow poſtaſaja. Woni chzedža prajiž: My na jich hrožaze woblicza wjazy njehladamy, my ſo njebojmy jich ſkukow, to je twoja wěz, o Knježe, kotrejuž to pſchewostajamy. Pohladaj na jich hroženja a pomhaj nam! My ſo njewobaramy. A ty ſ twojim ſłowom ſy naſcha brón.

Duch kſhesczijanskeje ewangelskeje modlitwy rěčzi ſ teje modlitwy. Niz kaž Jan a Jakub tehdom: Pósczel woheń ſ njebieſ — ale „daj ſwojim ſlužobnikam, ſo bychu ſe wschej kſrobloſczu twoje ſkolo rěczeli.“ A jich ſkala: Jego džiw. „Ros pſchestrzej ſwoju ruku, ſo bychu wuſtrowjenje a zejchi a džiw ſo stale pſches to mjeno twojego ſwiateho džesčja Jeſuſa.“ Strowoſcz čěla je tón Knies mnohim dał. Ale pſchede wschem chze won pſchijneſcz ſtrowoſcz dusche a ſo by tale ſtrowoſcz, tole wuſtrowjenje dale krocilo, dyrbi tale modlitwa býcz proſtwa naſcheho kſoreho čaſha. Do natykaſych hřeſchnych khorſcزو naſcheho čaſha dyrbi nits ſkukowacz džiwna móz Jeſuſoweho mjenia. To je ta prawa ſkala, na kotrejž ſtejmy w njepshcęzelſkich móřskich žołmach naſcheho čaſha. Dow maſch ſwoje brónje — niz čélnie, ale duchowne. Š Božim ſłowom, wý ſtarſhi, woczehnicze ſwoje džeczi. Š Jeſuſowej luboſczu ſetkoječe ſo, hdzy ſnanu njejednota ſo ſaſydluje do twojeje wutroby. Hdqž je Bože ſkolo naſcha brón, budzecze tež džiw widzecz, džiw, kiž wutroby muhoja a ſahoja. W Chrystuſowym Duchu namaſacze poſkoj a mér.

Jed'n twjerdy hród je naſch Bóh ſam,
Brón dobra, ſylna ſkala.

Hamjeń.

Proſtwa praweho wjele ſamože, hdzy sprawnia je.

(Sat. 5, 16.)

„Heliaž“, piſče ſwiaty japoſchtol Jakub, „besche człowiek runje jako my. A won ſezini modlitwu, ſo by deshecz njeſchoł, a deshecz njeindžesche na ſemju ſa tſi ſeta a ſchecz měſazow. A ſaſo won ſo modlesche, a njebieſho dachu deshecz a ſemja pſchinječe ſwoj rłód.“ — Schto chze tón luby muž ſ tutymi ſłowami? Prajiž nam chze, ſo ſo Bóh tež nam ſapowjedžicž njebudže, runje tak małkaž Heliažej, jeno ſo chzemj jeho we wěrje proſycež „Pſchetož proſtwa praweho“, won praji, „wjele ſamože.“

Haj, ſchtó móže je wupomjenowacz wschitke te džiw Bože, kiž ſu hžom wot ſpočatka ſwěta ſo na ſemi ſtale na proſchaty hłóž modleſki ho ſwónečka? Pſches modlitwu wotwobroči Mójsaž hněw Wſchehomózneho wot Israela

(2. Mójs. 32, 11) a ſbi ſ wupſchestrénymaj ruſomaj wójſko Amalekitiſkich (2. Mójs. 17, 11), a Manoch ſeže ſe hložom ſwojego wołanja Kniesoweho jandžela ſ wñzota dele do ſwojeje bliſkoſcze (Knihy žudn. 13, 8). Pſches modlitwu domach w komorzy ſbi Samuel wóſko Giliſtiſkich a pſchivjedže na nich strachi a ſtyſki ſylnego hrimanja (1. Sam. 7, 9). Kral Joahas, runjež bě hręſchnik, ſohna ſi mječom modlitwy wojerſte cžrjodý ſiríſtich, kótrychž hewak žane brónje pſchewinycž njemóžachu, a Izraelske džeczi bydlachu ſaſo w dobrym poſku kaž prjedy we ſwojich hétach (2. kral. 13, 4). Pſches modlitwu bu Hiskiaſej híſhce ſe 15 lět ſ jeho žiwenju pſchidatych (Jes. 38, 5) a buchu tamni tjo mužojo ſdžeržani we promjenjach ſehliweje pjezy (Dan. 3). Na modlitwu bratrow roſtorzechu ſo njebieſa ſwiatkowny džen, a druhi ras — dženža dopoldnia je ſo w naſchich Božich domach wo tym predovalo — ſarža pſches jich ſhromadne ſdychowanje ſ Bahu to město, na kótrymž běchu ſhromadženi (Jap. ſk. 4, 31). Modlitwa te rjecžasy, do kótrychž bě Pětr ſamknjeny, a wotewri durje jeho jaſtwa (Jap. ſk. 12, 5. ſcz.). Modlitwa je wichoram wobhroſyla, kórych ſahojila, morwych ſaſo ſi žiwenju ſbudžila.

A ſchtó dyrbju dale prajiž wo možy, džiwach a ſtutach modlitwy? Zyle piſmo je wot teho polne. A poſne wot teho bychu tež naſche woſhadyl byle, naſch lud a naſche zyle žiwenje, hdzy by ſo mjes nami wjazy modlenja namalo. Skoro žadyn čaš njeje byl w žiwenju naſcheho luda, kiž by naſ mózniſho ſ modlenju wubudžowal, hacž runje tón nětciſiſhi. Hlaj, do koła wokoło wſchudžom njepshcęzeljo na wszech ſtronach! Hdze ſe ſy ſwěrni modlitrjo? — Fako w lěce 1813 ſi bitwje dondže pola Wulkeho Beerena, pocza w bliſkim Barlinje wulka hroſa měſchęzanow jimac̄. Pſchetož Franzowſojo běchu hroſyli, po doſtatym dobyču wschitkach do brónje kſmanych mužſkich jatych wotwieszc a město na wszech ſkonach ſapalicž. Duž ſawola Jan Fánika, duchowny pſchi Betlehemſkej zyrkwi w Barlinje, najžwěrniſkich modlerjow ſwojeje woſhadyl a ſjednoczi jich ſi tomaſtwu, kiž by ſo bjes ſatorhnenja poſpochi ke Kniesej wschitkach wóſkow wo hnadi a dobyčje woſado. A ſo by žane mijelčenje njebylo pſched tym Kniesom džen a nōz, běſche won kóždemu modlerjej woſebitu hodžinu, hdžej měl ſo ſi Bahu modlicž, poſtaſil a na papječku napiſał, a to tak, ſo kóždu hodžinu wodnjo a w nožy wjazori ſ doboſom na kolenach pſched Bohom ležachu. Bóryſ doſta ſo tym ſwěrnym modlerjam powieszc wo dobyču. „Schto je Wulkobeerenſku bitwu dobył?“ džesche poſdžiſho wěſty pruſki wóſkowodžer ſi někótrym, kotsiž běchu ſo Fánikej ſmjeli, a da ſam na to tole wotmolwjenje: „Fánika je ju dobył; tón je ſe ſwojej woſhadu wodnjo a w nožy na kolenach ležo najwyschſcheho wodžerja bitworu wo dobyčje proſyl.“

Namaka ſo pola naſ podobna ſwěrnoſcz a horliwoſcz? Naſch khežor, ſam ſwěrny modleř ſiž domach w čaſhu mera, tak woſebje nětko wonkach na krawawnych bitwiſchęzach, je pſchezo ſaſo lud ſi ſwěrnemu dobroproſchenju napominal. „Džicze do Božeho doma a woſaječe ſo ſi Bahu wo dobyčze.“ „Njech ſu naſche modlitwy ſiž woſnijowa murja wokoło lehwa naſchich bratrow. Kaf budze jich ta myſl poſylnicž a ſahoricž: Tyſazy, haj milijony noscha naſ domach na modlazej wutrobie!“ Tehorunja je tež naſch wulki pólny marschal ſ Hindenburg ſwěrny modleř. Pſchi ſkladnoſeži wójnskeje

Božjeje žlužby w Beuthenje w Schlesyjskej stupi ſo wón na kónzu teje ſameje ſe ſwojimi wyschkami pſched woſtar a modlesche ſo wótsje wo Božu móz a pomoz ſa tón wulki jemu poruczený nadawſ. Němamý dha tehodla ſo wulzy hanibowacž, hdyž ſmy w poſlednim čaſu ſe rta tuteho pobožneho woſkowodžerja tu ſkóržbu ſhvýchecž dyrbjeli, tak jara wón we ſwojim džele ſaczuwa, ſo je móz dobroproſchenja w naſchim ludu woſlabnyla? To ſlowo pſchima nam na ſhwédomnje, a někotry mudracž, lotremuž ſo ſda, ſo wonkach rucze doſcz do předka njeńdže, a kiž ſo dživa a prascha, czechodla hischceze dale poſtracžovali nježmy, njech ſebi ſ tamneje ſkóržbu na ſwoje czechodla? to wotmolwjenje woſmje: tehodla, dokelž by ty tajki ſeni a ſasparny modleć. Runje kaž para, koſraž najprjedy někotre ſohče do wýſočka ſtupa, potom pak bórsy ſaſo dele pada na ſemju, tak ma ſo pola naſ ſ tybzaz modlitwami kózdy džen.

Bratſja, ſotry! njeſajcze ſebi doſcz być na washej ſwucženej, do hlowy naukuñjenej blidowej, raňſchej a wjecžornej modlitwu, pſchi ſotrejj husto doſcz wutroba njevě, ſhoto ert ręczi. Proſhceze ſ horjazej nutnoſežu a ſ njewuſtawazej ſhwérnoſcžu! Proſhceze ſa naſch lud a wózny kraj, ſa khežora a wóſko, ſa ſranjenych a mrežnych! Proſhceze wo dobycze a mér, wo khléb a plódne wjedro, wo trajazy, žohnowany plód ſ tuteho czechkeho domavýtanja, wo naſchego luda wérne wobrocženje ſ Bohu! Proſhceze ležo w proſche jako khudži hréſhnizh, proſhceze ſtejo na ſkale Božich ſlubjenjow jako ſube džeczi! Tamna modlerska hromadka w Jeruſalemje, koſruž nam dženžniſcha nježela pſched woczi ſtaja, wěſcze wý, ſhoto wona nam pſchiwoła? „W tych wulkich bědach a nusach nětciſcheho čaſha ſtawaj, woſada teho knjeſa, ſtawaj ſ modlitwam!” Haj, ružy ſběhncze, bratſja ſjednjeni:

Khryscheze, ty pomožniko ſwojich džeczi,
Khwataj a pomhaj, wumoz naſ na ſhwěczi.
Wobaraj njeſhcezelam, ſtaž jich radu
Ssam ſ twojej hnadi. (Rherl. 449, 1.)

Kgr.

W horju.

Ač, njebo ſkyje mrokota;
Hdže woſta jeho módrina? —
Mi njeje ſtrach: Nad mrokami
Sso Bože wóczko ſyboli.

Kak howri wětra džiwja móz!
Pſche cžemna bywa husto nýz. —
Hlej, duſcha, runjež ſchepjeta,
Wě tola, ſo ma ſbóžnika.

Nad wona ſ njemu dóſchla by
Do njebeſkeje wótčiny;
A pſchi tým čaka ſczećpliwe, —
Dójž wón ju wumoz njeſhčiúdže.

Zódz prochna tu mi ſemja je,
Ju lohko wichor roſlamje;
W njeſ ſtejo ſ njebju ſhlađuju
A ſložu nohu na kromu:

A dasch-li poſim, knjeze ty,
Dha woſtorežu zódz do ſady,
Sso ſchwihnu tebi ſ rukomaj,
Kónz jěſby je, ja wýſtam: kraj!

Haj, radu chyžk ja ſ tebi hicž!
Chzesch paſ ſme dlěje woſtajicž
W cžemných nozach, wichorach,
Dha duſchu ſylní, ſo nima ſtrach.

Njech wona w horju, thſchnoſcži
Tu ſ cžesči ſluži ſwérniye cži,
Dójž njewoſaſh: „Proch wuſleč ſo,
Něk pſchiúdž, moj ſwérny wotročko!”

K. A. Fiedler.

Dopomjenju

na swérneho Serba, sprawneho wótčinca,
wysokodostojneho knjeza,

Jurja Moritca Brosku,

wulcyzaslužbneho fararja w Křišowje z Četowom,
znamjeniteho ſpěwarja a khěrluſerja ſerbskeho luda,
w ſylnej wérje do swojeho Zbóžnika džen 17. jun. 1915
w Zhorjelu zbóžnje dokonjaneho
a na to 19. junija w Četowje česčownje khowaneho,
poſwiećuje tute ſłowa z hnutej wutrobu
w dožholētnej přečelskej swérje a bratrowskej luboſci

K. A. Fiedler.

Što we Serbach ſo želne ſylzy ronja
A zrudoba ſo jima wutrobow?
Ach, z nowa jedyn ſerbskich wótčincow,
Naš Broska, ſwój běh njenadžujcy ſkonja.

Wón, kiž je ſwoje ſtadlo ſwérnje wodžiſ
A duše z čerſtwej wodu napojał,
Je ſwoju narodnoſć tež lubował
A Serbow zbože z horliwoſcu plodžiſ.

Duž ſerbski lud při jeho rowje plaka
A jemu za wšo dželo wótčinske
Na ſmjertru hórkmu ſcèle palmy džaka.

Njech jeho ſtawy w rowje prochnu, tlaju,
Wón w Serbach w žohnowanju woſtanje,
Hač junu widžimy ſo w Božim raju.

Marscha, pſchirodna macž.

Hiſhceze jena wježna ſtawiſna, ſpižana woſ Warka.
(Město ſkóčenja poſtracžowanje.)

Mjes tým ſo Berta taſle rěžeſche, hladofche Handrij ſtysknje na nju a ſiwny cžich ſ hlowu. Marscha paſ zhy ſproſtnjena a mjelečo jej po boſku ſedžeſche. Macži, njechaſh dha Ty ſ namaj hicž? wopraſcha ſo Berta zunje. Marscha ſo njehibny. „O macži, Ty njezměſh ſama dale tón pucž hicž. Hdyž ja tam ſ ſwětlym njebeſam du. O macži, Tebje na wěčnje wjazh njewohlaſacž: ně, ně, to njeſnjeſu; pomýſl tola: na wěčnje wjazh ſo njevidžecž! Ty tola ſwoje jenické džeczo woſ ſo ſtorečicž njeſmōžech? Ně, macži, hjes Tebje wſchaf ja tež ſbóžna być njemóžu.“ Marscha bu ſatſchaſena. Taſko miła roža padachu tele luboſcži we ſlowa do jeje palazeje wutroby. Wona klatný ſo pſched Berezine ſožo. „Hdy bych jeno mohla, ja drje rad chyžka“, ſdychný wona. — „O hdyž jeno chyžek, dha je wſchaf ſo hijom

stalo", wołasche Berta s wjehelom płakajo a wsa se sbóžnej radoſcju maczeńu a potom tež nanowu ruku, a jej k njebiu wupscheſtrewski prajesche wtrobnię: „Tu, luby Sbóžniko, tu ſmih wſchitzy tjo. Nět dzerž naž krucze, my wſchaf ſmih ſlabi a woprawdze njewemy, ſak mohli bies Tebie dale pschińc. O ſpožcz nam móz, naſchej woči sa Tobu hladatej. Priecž ſwét, pjeniesy, kublo a ſeinske ſbožo, wono je ſo nam, ach, tak hórke ſežiniło; nět by Ty naſch troscht a naſcha pomož, a Twoje njebieſha ſu naſcha jemiczka nadžija; Ty naž horje woſmiesch, pschi Tebi wſchitku ſrudobu ſabudžem a budžem ſbóžni. Haj, Knježe, my pschińdžem, — a ja bóřh pschińdu!" pschistaji wona nět ſ czichim, ale ſbóžnym hložom. — „Berta, Ty nježmęſch wumrjecz?" płakasche Marscha horzo. — „Wumrjecz? ſchto je wumrjecz?" snapſchecziwi Berta; „pomyłk tola, my mam ſu jeno wobcežne pucžowanje w hromadze k tej domiſnje, hdzež we węcznej ſbóžnosći w hromadze ſiwi budžem. Waju pucž tež jara dolhi wjazy njebudze, a pschińdu ja nět něchtu předn tam, a budu wſcheye ſtarosće a probz pscheſběhnjena, dha móžetaſ to mi rad popſchec. — „Haj, haj, ja Či to wſchaf popſchecu", rjekny Marscha, pschezo hiſchče płakajo: „ale ja bies Tebie tón prawy pucž namakacz njemóžu!" — „Ja Če njepruschežu, hdz tež czelnje wjazy pola Tebie njejkym", rjekny Berta troschtujo; „moja duscha je pschi Tebi a hdz bkludžiſh a prawy pucž njewesch, tehdy chzu Či ſiwač a wupscheſtrewac ſwojej ružy napſchecziwo: Macži, luba macži, poj ſe mni! tak chzu Tebi pschiwolac, a chykle poſladr zykeho ſweta Če ſawjesci, Ty tola ſa mojim hložom pónidžes, Ty, luba macži, pschińdžes ſ ſwojemu džesczu." — „Ja pschińdu, ja pschińdu", Marscha czishe rjekny. Zaſna, czopla pruha padny nět do jejneje dusche, haj wona ſacžu, ſo mohla zyky ſwét ſazpicz a luboſežiwemu woſanju ſwojego džescza wſchitko woprowac. Tole ſacžueze poda jejnej roſlamanej wtrobje móz, wona ſo přeni króč ſwaži, ſwojej woči njebieſam pschiwobrocic. „Ale Ty tak bóřh wumrjecz nježmęſch" —, poſrązowaſche wona: „Ja dýrbju Če hladac, ſo ſažo wotkhorisch; ja dýrbju ſažo ſarunac, ſchtož ſym nad Twoim ſbožom ſaminowala. Hdz by Ty wjazy na ſwécze njebyla, njeměka ja niežo wjazy czinic." — „Ty dýrbisch něchtu lepsche czinic, hacž taiku ſwjadnjeniu ſwetku wothladowac, na ſotrejž niežo wjazy dobycz njeje", požměnkowaſche ſo Berta. „Hladaj tam!" — wona poſafa na drémaze džeczo w kolebzy — „hlej, tam tu mału Hanku, tule ſwetku dýrbisch hladac, dýrbisch ju ſa njebieſke kraleſtwo wočahnye, a temu Knjeſej pschiwijes; Ty dýrbisch jei ſwoje ſhonjenja prajic, ſak hórk a njeměrn tón ſwét a ſak pscheczelny a milý tón Knjeſ je a ſak móže jenicžy wonam nam mér a wježele w prózach tuteho ſiwiſenja a ſwětlo w naſchej czemnoſci dac." Berta wožkabjena na woſom iſ poſtaſta. „Nět njech wotpočujem", rjekny czicho, „ale njeſapomūtaſ ſo modlicz, modlicz ſo wječor, rano, a modlicz ſo pschi wſchém, ſchtož czinimy, ſo ſym ſtajne pschi tym Knjeſu a won pschi naž." — Hanrii a Marscha ſo lehnyſchtaj.

Na druhe ranje ſapocža Berta: „Schto jeno lobrka pola Fryzj je? Hiſchče w nožy ſklyſchach, ſo ſo dwórne wrota wočinjachu a ludžo khodžachu tam a ſem, a tež dwaj woſai ſym hižom ſklyſchaka jecz." — Marscha wo ničim niežo njevedžesche. Duž Mikkawſch ſaſtupi. „Ja Wam nočju dleje potajic, ſak lobrka ſteji" —, rjekny ſ hutnym poſladowem. „Tu nō ſawola mje woſročk k Fryzj; tón hiſchče, ſak wcžera, na kanapeju ležesche, ale Wam nočju dale woſhovac, ſak napohlad mějeſche. Ja poſnach, ſo ſ nim ſle ſtejeſche a požlach hnydom po jeho maczeſ a po lekarja. Jego macž płaka w ſadwelowaniu, pschetož po lekarjowym wuprajenju Fryza wjele czaſa wjazy nima, Boža rucžka je jeho ſajaſa, jedyn bol je zyłe morwy a tež jaſyk ſlemjeny. Nětko, macži, chybz ſo Če wopraschecz", Mikkawſch proſcho pschi-

ſtaj, „hacž nočybla k ſwojej ſotsje hicž a ju pomhacž troſchtowac, a pschińdžeſli k najhóřſhemu, jej pscheczelnię k pomož ſtacž?" — Marschine wóčko na njeho wótrje poſlada: „K tej dýrbju hicž?" ſawoła nahle, „kij je mje ſ domu a ſ dwora wuhnača, kij je tak ſle pschecziwo nam ſakhadžala?" — Mikkawſch na nju ſrudnje hladasche. — „Macži", rjekny Berta proſcho, „njech wſchaf ſabudžem, ſchtož ſefady naž je, ſa naž a ſa druhich." Wona jej luboſcziwje wobě ružy poſticži a rjekny czischiſko: „Dži, luba, luba macži." (Skončenje pschichodnje.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

* **G Draždžau.** Dženža, njedželu 27. junija, pschipołdnju 1/2 12 hodžin je tudomna ſchižna zyrkej ſažo ras ſa naž Sſerbow wotewrjenia. Schiž w Draždžanach a we wokolinje ſerbſy móže, pschińdž a njeſkomdž naſche ſemſchenje. Zyła byla Draždžanskih Sſerbow je wonach we wójnje, czim ſwěrniſcho džeržmy ſo, kij ſmih w kraju wostali, k Božemu domej a ſłowu! Sſwiatu ſpowiedź ſměje k farař Domascha ſ Budetez, předowanje k farař Kſchizan ſ Hucziny.

Lětusche Draždžanske Bože ſlužby ſo 27. junija, 19. septembra a 5. dezembra wotměwaju.

* **W Chorjelzach je ſemrjet knjeſ farař em. Jurij Moritz Broſla w 82. lěcze ſwojego ſiwiſenja.** Wón je ſo w Budeteſzech narodžil jako byn farařa Broſki w Budeteſzech a je gynnaj w Budyschinje a Žitawje wopýtał. Tehdom hižom wopofaſa wón ſwoju luboſcž ſa ſerbſku rěč a ſerbſki lud. Wón běſche ſobuſaložer ſerbſkeho Budyskeho gymnaſialneho towarſtwa, a knihi towarſtwa nam wosjewjeju, ſak je ſo wón tehdom hižom piſnje w ſerbſkej rěči prózowal. Wón běſche w Lipsku ſobuſtaw Lüžiſkeho předářſkeho towarſtwa a je ſo woſebje prózowal ſa Sſerbſki wotdžel Gorabitum k wudospoljenju ſerbſkich ſtudowazých duchownſtwa ſa duchownſke ſaſtojíſtvo mjes Sſerbami. Wón bu ſa farařa w Kſchisowje ſ Četowom povoſaný a je tam ſ wulkim žohnowanjom ſkutkowal. hacž ſo na derje ſaſkužen ſotpočink poda, ſotryž je psches Božu hnadi dohle lěta wužic mohł. Wón je wtrobny naſcheho ſerbſkeho luda natwarjał psches duchowne pobožne kherluscze a ſpěw. A ſ tutym natwarjazym kherluscze a ſpěwami je tež naſhemu „Pomhaſ Bóh" bliſko ſtupil, ſa ſotryž je nam težame w lětach ſwojego wotpočinka podawał. Duž dže ſa nim hnuth džak naſcheho „Pomhaſ Bóh" do węcznoſcze. Sjawný džak pak dýrbji jemu bycž, ſo ſo jeho rjane kherluscze a ſpěw ſ „Pomhaſ Bóh" we woſebitých knižlach wočiſhcz. Bóh luby Knjeſ mytuji jemu w tamnej węcznoſci jeho ſwěrnoſcž hacž do ſónza!

— **Sakſki kejm** je ſo k wurjadnemu wuradženju w Draždžach ſeſchoł. ſednacž budže ſo wo wójnskej nufy. K temu by nětko po prawom nufne bylo, ſo měle ſo nowowolsky do ſejma; ale dokelž ſo žana wólbna agitazijs do tuteho njeměrného čaſa njehodži, wyschnoſcž namjetuje, ſo ſo placžiwoſcž wuſwolenja ſa požlanzow wo 2 lěcze podleſiſhi.

„Pomhaſ Bóh" njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale je tež we wſchec ſchec dawarnjach „Sſerb. Nowin" na wſach a w Budyschinje doſtač. Ma ſchitwórcz ſeta placži wón 40 pj., jenotliwe czischi ſo ſa 4 pj. pschedawaju.